DZIENNIK URZĘDOWY
Ministerstwa Przemysłu Materiałów Budowlanych

Warszawa, 31 lipca 1956 r. Nr 6 Poz. 21—29

TREŚĆ:

21.

ZARZĄDZENIE Nr 126

MINISTRA PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 15 czerwca 1956 r.

w sprawie odpisywania z ksiąg niezawinionych ubytków materiałowo-towarowych o charakterze ubytków nadzwyczajnych oraz losowych.

Na podstawie § 3 pkt 10 Uchwały Komitetu Centralnego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej i Rady Ministrów P.R.L. z dnia 9 kwietnia 1956 r. o rozszerzeniu uprawnień dyrektorów państwowych przedsiębiorstw przemysłowych, zarządza się, co następuje:

§ 1. Ujawnione w toku inwentaryzacji niedobory materiałowo-towarowe, mieszczące się w granicach ustalonych norm branżowych ubytków naturalnych odpisuje się na koszty na podstawie decyzji dyrektora przedsiębiorstwa. Jeżeli nie są ustalone i wydane we właściwym trybie normy branżowe ubytków naturalnych, wówczas odpisanie całości stwierdzonych niedoborów następuje wg zasad ustalonych w § 2 i 3.

§ 2. Ujawnione w toku inwentaryzacji niedobory na materiałach, towarach i wyrobach, których stan ilościowy określa się szacunkowo na podstawie obliczeń technicznych oraz niedobory powstałe z przyczyn losowych lub nadzwyczajnych odpisuje się odpowiednio w koszty lub na straty, na podstawie decyzji, którą wydaje dyrektor przedsiębiorstwa, bez względu na wysokość niedoboru.

§ 3. 1. Ujawnione w toku inwentaryzacji niedobory materiałowo-towarowe, przekraczające normy branżowe ubytków naturalnych spisuje się w koszty na podstawie decyzji dyrektora przedsiębiorstwa o ile suma ustalonego niedoboru w części przekraczającej normy branżowe ubytków naturalnych, ustalonych na każdą osobę materialnie odpowiedzialną w toku jednej inwentaryzacji składników majątkowych powierzonych jej pieczy nie przekracza zł 5.000,—; w przypadku, gdy przedsiębiorstwo na podstawie upoważnienia stosuje inwentaryzację ciągłą, granice, o której mowa wyżej, stosuje się do niedoborów ustalonych dla każdej oso-

by materialnie odpowiedzialnej stwierdzonych w okresie półrocznym (1.1.—30.6., 1.7.—31.12.).

2. W przypadku, gdy niedobory przekraczają wysokość określoną w ust. 1, decyzję o odpisaniu wydaje dyrektor centralnego zarządu wzgl. jednostki równorzędnej, a dla przedsiębiorstw bezpośrednio podległych Ministerstwu — Minister.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania z mocą od 30 kwietnia 1956 roku.

MINISTER

W porozumieniu

Mgr inż. St. Pietrusiewicz

w/z MINISTER FINANSÓW

Br. Blass

22.

ZARZĄDZENIE Nr 127

MINISTRA PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 19 czerwca 1956 r.

w sprawie trybu sporządzania, zatwierdzania i kontroli wykonania rocznych planów robót górniczych.

Dotychczasowa praktyka wykazała, że sposób planowania, zatwierdzania i kontroli wykonania rocznych planów bezpiecznego prowadzenia robót górniczych i prawidłowej gospodarki złożem posiada szereg istotnych braków i niedociągnięć wynikających z niedostatecznego włączenia się kierownictwa jednostek naszego przemysłu górniczego do zagadnień opracowania i kontrolowania poszczególnych elementów planów. Z głównych braków w tym zakresie wymienić należy:

1) opracowywany przez zakłady górnicze szczegółowy plan robót górniczych, często nie odpowiadał planowanemu wydobyciu, zarówno pod względem ilości, jak też doboru właściwych metod eksploatacji, kolejności robót oraz nie zawsze uwzględniał postulaty bezpieczeństwa pracy,

2) opracowywanie planu robót górniczych na zakładach było często formalnością nie uwzględniającą w dostatecznym zakresie wszystkich zagadnień, jakie winny być w planie rozpracowane, przez co często roboty prowadzone były niezgodnie z planem.

W celu usunięcia w/w niedociągnięć oraz zabezpieczenia należytego wykonania i kontroli planów ruchu kopalń, zarządza się, co następuje:

§ 1. Plan bezpiecznego prowadzenia robót górniczych i prawidłowej gospodarki złożem, zwany w dalszej części planem ruchu, należy opracowywać na okres jednego roku na podstawie rocznych zadań produkcyjnych danego zakładu.

§ 2. Plan ruchu sporządzają dyrekcje przedsiębiorstw i przedkładają go do zatwierdzenia centralnym zarządom w terminie co najmniej trzymiesięcznym przed datą rozpoczęcia wykonywania planu.

§ 3. 1. Dyrektorzy centralnych zarządów powołają komisje działające przy centralnych zarządach w następującym składzie:

a) Naczelny Inżynier Centralnego Zarządu — jako przewodniczący,

b) przedstawiciele działów: górniczo-geologicznego, planowania, głównego mechanika i inwestycji oraz inspektor BHP — jako członkowie.

2. Zadaniem komisji jest dokonanie w trybie roboczym analizy projektu planu ruchu, wstępne zatwierdzenie tego planu oraz przedłożenie go do zatwierdzenia dyrektorowi centralnego zarządu.

3. Komisje określone w ust. 1 winny w toku swych prac nawiązać kontakt z właściwym okręgowym urzędem górniczym i zawiadamiać ten urząd o terminach swych posiedzeń.

§ 4. Zatwierdzenia planu ruchu dokonuje dyrektor centralnego zarządu po uzgodnieniu z dyrektorem właściwego terytorialnie okręgowego urzędu górniczego.

§ 5. W przypadku zaistnienia niezgodności stanowisk między przedstawicielem Okręgowego Urzędu Górniczego a Komisją Centralnego Zarządu należy sporządzić protokół rozbieżności i wraz z planem ruchu przesłać do Ministerstwa Przemysłu Materiałów Budowlanych, gdzie zostanie on powtórnie rozpatrzony, a rozbieżności uzgodnione z Wyższym Urzędem Górniczym.

§ 6. 1. W skład komisji rozpatrującej plany ruchu na szczeblu Ministerstwa Przemysłu Mat. Budowlanych wchodzą: przewodniczący Dyrektor Departamentu Górniczo-Geologicznego, członkowie: przedstawiciele Departamentu Planowania, Zarządu Techniki, Departamentu Inwestycji, Głównego Inspektora BHP i dwóch przedstawicieli Departamentu Górniczo-Geologicznego Ministerstwa Przemysłu Materiałów Budowlanych.

Komisja rozpatruje plany ruchu w trybie roboczym i przedkłada Ministrowi Przemysłu Materiałów Budowlanych.

2. O terminach posiedzeń Komisji należy powiadamiać Wyższy Urząd Górniczy.

§ 7. O terminach rozpatrywania planów ruchu dla zakładów eksploatujących surowce nie podlegające prawu górniczemu, nie powiadamia się urzędów górniczych.

§ 8. Wszelkie zmiany wynikłe w okresie ważności planu ruchu, a niezgodne z zatwierdzonym planem ruchu, muszą być opracowane przez dyrekcję przedsiębiorstwa w formie dodatku do planu ruchu i przedłożone do zatwierdzenia centralnemu zarządowi.

Sposób zatwierdzania dodatku do planu ruchu jest identyczny jak planów ruchu.

§ 9. Dyrektorzy centralnych zarządów zabezpieczą stałą kontrolę nad prowadzeniem robót górniczych zgodnie z planem ruchu.

§ 10. Nadzór nad wykonaniem zarządzenia powierza się Departamentowi Górniczo-Geologicznemu.

§ 11. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

§ 12. Równocześnie tracą moc obowiązującą przepisy zarządzenia Nr 183 Ministra Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 10 października 1955 roku.

MINISTER

Mgr inż. St. Pietrusiewicz

23.

ZARZĄDZENIE Nr 128

MINISTRA PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 19 czerwca 1956 r.

w sprawie sprawdzenia wiadomości z zakresu techniki górniczej i przepisów bezpieczeństwa pracy u osób kierujących i nadzorujących roboty górnicze w kopalniach odkrywkowych i podziemnych.

W wykonaniu § 3 pkt IV zarządzenia Nr 3 Prezesa Rady Ministrów z dnia 4.I.1956 w sprawie zwiększenia bezpieczeństwa pracy w niewęglowych zakładach górniczych, zarządza się, co następuje:

§ 1. Wszystkie osoby kierownictwa i dozoru ruchu oraz kwalifikowanych pracowników fizycznych zakładów górniczych, zobowiązuje się do złożenia egzaminu kwalifikacyjnego ze znajomości techniki górniczej i przepisów bezpieczeństwa pracy w górnictwie, bez względu na wykształcenie i zajmowane stanowisko — w terminie do dnia 30.IX.1956 r.

§ 2. W tym celu powołuje się następujące komisje kwalifikacyjne, których zadaniem będzie stwierdzenie znajomości przepisów, o których mowa w § 1.

a) w centralnych zarządach dla kierowników ruchu górniczego i ewentualnie ich zastępców. W skład komisji wejdą:
   1. Naczelny inżynier jako przewodniczący,
   2. Starszy inspektor BHP,
   3. Przedstawiciel komórki górniczej centralnego zarządu;
b) w przedsiębiorstwach — dla średniego i niższego dozoru technicznego zakładów górniczych. W skład komisji wejdą:
   1. Naczelny inżynier przedsiębiorstwa jako przewodniczący,
   2. Kierownik ruchu górniczego,
   3. Referent BHP.

§ 3. O terminach posiedzeń komisji należy powiadamiać właściwy Okręgowy Urząd Górniczy. Ponadto o terminach posiedzeń komisji centralne zarządy obowiązane są powiadomić Departament Górniczo-Geologiczny Ministerstwa, zaś przedsiębiorstwa — Centralny Zarząd.

§ 4. Sprawdzeniu kwalifikacji nie podlegają osoby, które zostały zatwierdzone na dane stanowisko lub wyższe przez Okręgowy Urząd Górniczy.

§ 5. Osobom dozoru ruchu górniczego poddanym sprawdzeniu kwalifikacji — komisje zobowiązane są wystawić zaświadczenie stwierdzające stopień znajomości przepisów, o których mowa w § 1.

§ 6. Nadzór nad wykonaniem zarządzenia powierza się Departamentowi Górniczo-Geologicznemu.

§ 7. Zarządzenie niniejsze dotyczy jedynie tych centralnych zarządów oraz przedsiębiorstw, które eksploatują surowce podlegające Prawu Górniczemu, zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 13 stycznia 1954 roku.

MINISTER

Mgr inż. St. Pietrusiewicz

24.

ZARZĄDZENIE Nr 141

MINISTRA PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 28 czerwca 1956 r.

w sprawie wykonania prac przygotowawczych przed wprowadzeniem ruchu ciągłego w zakładach przemysłu ceramiki budowlanej.

Założony w projekcie planu 5-letniego poważny wzrost produkcji cegły bez budowy nowych zakładów, nakłada na zakłady przemysłu ceramiki budowlanej obowiązek maksymalnego wykorzystania możliwości produkcyjnych.

Drogą do maksymalnego wykorzystania możliwości produkcyjnych zakładów jest przejście do produkcji w ruchu ciągłym II-go i III-go stopnia.

Wprowadzenie jednak w zakładach przemysłu ceramiki budowlanej ruchu ciągłego, szczególnie II i III stopnia wymaga uprzedniego przygotowania zakładu, z czym łączy się konieczność wykonania wielu prac techniczno-technologicznych, organizacyjnych oraz zaplanowania i realizacji drobnych inwestycji.

Zespół Ekonomiki i Organizacji Przemysłu Ministerstwa Przemysłu Materiałów Budowlanych opracował założenia organizacyjne do wprowadzenia ruchu ciągłego w zakładach przemysłu ceramiki budowlanej, z podaniem przykładu założeń na konkretnym zakładzie. Założenia te zostały przesłane do wszystkich Centralnych Zarządów Przemysłu Ceramiki Budowlanej.

W celu stwierdzenia istnienia technicznych i ekonomicznych podstaw do wprowadzenia ruchu ciągłego w konkretnym zakładzie, ustalenia kierunku rozwoju zakładu oraz przyśpieszenia prac związanych z przygotowaniem zakładów do wprowadzenia ruchu ciągłego, na podstawie uchwały Nr 637/55 Prezydium Rządu z dnia 6 sierpnia 1955 r. w sprawie zapewnienia warunków dla wykonania planów oraz powiększenia produkcji przez przemysł ceramiki budowlanej, zarządza się, co następuje:

§ 1. Dyrektorzy Centralnych Zarządów Przemysłu Ceramiki Budowlanej wydadzą polecenia opracowania przez dyrektorów przedsiębiorstw (oddzielnie dla każdego zakładu) w terminie do dnia 15 lipca 1956 r. skróconej analizy faktycznych zdolności produkcyjnych poszczególnych oddziałów produkcji zakładu, z określeniem oddziałów limitujących produkcję, wg pkt. 2 założeń organizacyjnych, ze zmianami wynikającymi ze specyficznych warunków oraz wyposażenia zakładu.

Prace określone powyżej dotyczą przede wszystkim zakładów, które spełniają warunki podane w piśmie Zarządu Techniki z dnia 28 maja br., znak TE-3-060-56.

Przez używany w niniejszym zarządzeniu termin „założenia organizacyjne", należy rozumieć założenia organizacyjne do wprowadzenia ruchu ciągłego w zakładach przemysłu ceramiki budowlanej, opracowane przez Zespół Ekonomiki i Organizacji Przemysłu Ministerstwa Przemysłu Materiałów Budowlanych.

§ 2. Dyrektorzy Centralnych Zarządów Przemysłu Ceramiki Budowlanej zobowiążą dyrektorów przedsiębiorstw do:

1) ustalenia na podstawie analiz poszczególnych zakładów pracy czy istnieją podstawy ekonomiczne do wprowa-

dzenia ruchu ciągłego w zakładach, ustalenia kierunku rozwoju zakładów względnie stwierdzenia braku warunków dla rozwoju zakładów, przy odpowiednio umotywowanym uzasadnieniu,

2) ustalenia, przy stwierdzeniu istnienia warunków do rozwoju zakładu — najekonomiczniejszego stopnia wprowadzenia ruchu ciągłego w poszczególnych oddziałach (fazach) produkcji, wynikającego z założeń wielkości produkcji opartej na wyliczeniach koniecznej przepustowości poszczególnych oddziałów produkcji, zgodnie z pkt. 3-cim założeń organizacyjnych.

Opracowane założenia nie mogą przewidywać mniejszej wydajności miesięcznej pieców kręgowych jak 1,5. Duwana, przy równoczesnym minimalnym założeniu 11-miesięcznej pracy pieców kręgowych w roku.

§ 3. Określone w punkcie 3-cim założeń organizacyjnych wprowadzenie ustalonego stopnia ruchu ciągłego, w szeregu wypadkach — niezależnie od obowiązku zastosowania usprawnień organizacyjno-technicznych — pociągną za sobą konieczność wykonania drobnych inwestycji.

Wnioski i inwestycje idące w kierunku poszerzenia oddziałów limitujących produkcję, winny być opracowane dla każdego zakładu odrębnie wg pkt. 4 założeń organizacyjnych.

§ 4. 1. Wnioski inwestycyjne idące w kierunku zainstalowania dodatkowych źródeł ciepła do suszarni, winny być uzasadnione poprzednio opracowanych skróconym bilansem zdolności produkcyjnej energii cieplnej posiadanych na zakładzie źródeł produkcji tej energii.

2. Niezbędne środki dla opracowania systemem zleconym skróconych bilansów cieplnych zakładów — zabezpieczą dyrektorzy przedsiębiorstw z bezosobowego funduszu płac względnie w uzasadnionych przypadkach na ich wniosek dyrektorzy centralnych zarządów lub dyrektor Departamentu Planowania — z rezerwy bezosobowego funduszu płac dysponowanej przez CZ i Ministerstwo.

§ 5. Dyrektorzy Centralnych Zarządów Przemysłu Ceramiki Budowlanej przeanalizują, przy udziale komisji opiniodawczej, ewent. zmienią i zaakceptują opracowania przedsiębiorstw dotyczące przepisów punktów 3 i 4 założeń organizacyjnych dla zakładów wyznaczonych do wprowadzenia ruchu ciągłego.

Po zaakceptowaniu (lub skorygowaniu) wniosków przedsiębiorstw odnośnie kierunku rozwoju zakładu i celowości realizacji drobnych inwestycji, dyrektorzy centralnych zarządów polecą przekazanie materiałów właściwym komórkom organizacyjnym w Centralnych Zarządach Przemysłu, w celu realizacji wniosków będących w kompetencji Centralnego Zarządu Przemysłu, względnie dopilnowania wykonania ich przez przedsiębiorstwa.

§ 6. Wymienione w §§ 3 do 6 prace Centralne Zarządy Przemysłu Ceramiki Budowlanej winny zorganizować w sposób umożliwiający ich ukończenie w odniesieniu do przeważającej ilości zakładów w terminie do dnia 31 sierpnia 1956 r.

§ 7. Inwestycje, których kosztorysy nie będą przekraczały dopuszczalnej kwoty przewidzianej uchwałą Nr 182 Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1956 r., winny być niezwłocznie realizowane przez przedsiębiorstwa, przy wykorzystaniu kredytów uzyskiwanych na zasadach określonych w uchwale.

Szczegółowe zasady i tryb postępowania w tym zakresie określa zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów z dnia 11 maja 1956 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu realizowania niektórych drobnych inwestycji w zakresie mechanizacji i racjonalizacji (Monitor Polski Nr 41, poz. 519).

§ 8. Dyrektorzy Centralnych Zarządów Przemysłu Ceramiki Budowlanej dopilnują, aby inwestycje nie mieszczące się w limitach uchwały Nr 182 zostały na zasadach pierwszeństwa włączone do planu inwestycyjnego na rok 1957. w celu zabezpieczenia terminowego ich wykonania.

§ 9. Dyrektor Departamentu Inwestycji uwzględni pierwszeństwo w przyznawaniu kredytów przedsiębiorstwom przemysłu ceramiki budowlanej na potrzeby inwestycyjne związane z wprowadzeniem ruchu ciągłego w zakładach przemysłu ceramiki budowlanej.

§ 10. Biuro Projektów Przemysłu Materiałów Budowlanych w Warszawie opracowywać będzie w pierwszej kolejności dokumentację techniczną na inwestycje związane z wprowadzeniem ruchu ciągłego w zakładach przemysłu ceramiki budowlanej.

§ 11. Dyrektorzy Centralnych Zarządów Przemysłu Ceramiki Budowlanej wydadzą polecenia, by w okresie realizacji wniosków przedsiębiorstw objętych pkt. 4-tym założeń organizacyjnych, przedsiębiorstwa przygotowały dla każdego z zakładów wyznaczonych do wprowadzenia ruchu ciągłego pozostałą dokumentację organizacyjną wg punktów 5 do 9 założeń organizacyjnych, dostosowując ją do miejscowych warunków technicznych i technologicznych zakładu.

§ 12. Zobowiązuję Dyrektorów Centralnych Zarządów Przemysłu Ceramiki Budowlanej do kontroli, zorganizowania oraz prawidłowego i terminowego wykonania postanowień powyższego zarządzenia.

§ 13. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

MINISTER

Mgr inż. St. Pietrusiewicz

25.

ZARZĄDZENIE Nr 149

MINISTRA PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 10 lipca 1956 r.

w sprawie praktyk absolwentów średnich szkół zawodowych (Techników) w przemyśle materiałów budowlanych.

W oparciu o uchwałę Nr 239/56 Prezydium Rządu z dnia 14 maja 1956 r. w sprawie praktyk absolwentów średnich szkół zawodowych zarządzam, co następuje:

§ 1. 1. Absolwenci średnich szkół zawodowych II-go stopnia o kierunkach technicznych po ukończeniu szkoły kierowani na podstawie nakazów pracy do przedsiębiorstw nadzorowanych przez Ministerstwo Przemysłu Materiałów Budowlanych, obowiązani są przed objęciem stanowisk w grupie inżynieryjno-technicznej do odbycia rocznej praktyki produkcyjnej na stanowiskach roboczych.

2. W uzasadnionych przypadkach dyrektorzy przedsiębiorstw mogą przedłużyć praktykę do lat 2-ch w produkcji na stanowiskach roboczych o trudnych procesach technologicznych.

3. Dyrektorzy przedsiębiorstw (kierownicy zakładów) mogą skrócić obowiązkowy czas trwania praktyki tym absolwentom, co do których odbyta praktyka okazać się może wystarczająca do objęcia stanowiska pracy zgodnie z nabytymi kwalifikacjami.

4. Czasokres odbywania praktyki zalicza się do czasokresu wykonywania obowiązku przewidzianego art. 1 ustawy z dnia 7 marca 1950 r. o planowym zatrudnieniu absolwentów średnich szkół zawodowych oraz szkół wyższych (Dz. U. Nr 10, poz. 106).

§ 2. Dyrektorzy centralnych zarządów przemysłów (zarządów) lub jednostek równorzędnych ustalą i prześlą do wiadomości Ministerstwa w terminie do dnia 1.VIII.1956 r.:

1) wykaz stanowisk pracy, dla objęcia których wymagane jest uprzednio odbycie praktyki przez absolwentów średnich szkół zawodowych,

2) wykaz stanowisk, które ze względu na skomplikowane procesy technologiczne wymagają przedłużenia praktyk produkcyjnych do lat 2-ch,

3) szczegółowy program odbywania praktyk, zawierający określone stanowiska robocze według specjalności dla techników, technologów, chemików, mechaników, elektryków, energetyków, geologów, górników skalnych, kamieniarzy itp. z uwzględnieniem czasokresu wykonywania czynności w poszczególnych działach produkcyjnych.

§ 3. Zobowiązuję dyrektorów przedsiębiorstw (kierowników zakładów pracy) do:

1) wyznaczenia odpowiedzialnych pracowników z grupy inżynieryjno-technicznej, którzy będą czuwali nad prawidłowym przebiegiem praktyk absolwentów (techników),

2) zabezpieczenie etatów w grupie pracowników inżynieryjno-technicznych dla absolwentów-techników kończących praktykę,

3) przesunięcia absolwentów po upływie okresu praktyki na stanowiska w grupie inżynieryjno-technicznej w przedsiębiorstwie zgodnie z wyuczoną specjalnością.

§ 4. 1. W okresie praktyk absolwentów w przedsiębiorstwach na stanowiskach robotników, stosunek pracy absolwentów normują przepisy dotyczące pracy robotników.

2. W okresie praktyki zatrudnieni absolwenci (technicy) w przedsiębiorstwach (zakładach) winni mieć wypłacane wynagrodzenie zryczałtowane w wysokości przewidzianej dla najniższej grupy uposażenia pracowników inżynieryjno-technicznych bądź równorzędnych. Wynagrodzenie należy wypłacać w terminach dwutygodniowych zgodnie z art. 32 rozporządzenia z dnia 16 marca 1928 r. o umowie o pracę robotników.

3. Na wniosek absolwenta należy przyznać mu wynagrodzenie za pracę zgodnie ze stawką płacową wynikającą z kategorii zaszeregowania stanowiska pracy, na którym odbywa praktykę wraz z dodatkami płacowymi przewidzianymi dla tego stanowiska.

§ 5. Niniejsze zarządzenie nie dotyczy absolwentów techników dla robotników wysuniętych, absolwentów techników dla pracujących zawodowo, absolwentów techników zaocznych (bez oderwania od pracy) i absolwentów techników skierowanych do pracy w ubiegłych latach.

§ 6. Zobowiązuję Dyrektora Departamentu Kadr do kontroli przebiegu wprowadzenia w życie przepisów niniejszego zarządzenia.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

MINISTER

Mgr inż. St. Pietrusiewicz

26.

ZARZĄDZENIE Nr 175

MINISTRA PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 13 lipca 1956 r.

w sprawie upoważnienia dyrektorów centralnych zarządów i zarządów do podejmowania decyzji o umorzeniu, odroczeniu lub rozłożeniu na raty należności.

Na podstawie § 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 maja 1956 r. w sprawie określenia zasad i trybu oraz organów właściwych do wydawania decyzji o umarzaniu oraz udzielaniu ulg w spłacaniu należności przysługujących jednostkom budżetowym oraz państwowym instytucjom, przedsiębiorstwom i bankom (Dziennik Ustaw Nr 17, poz. 93), zarządzam, co następuje:

§ 1. Upoważniam dyrektorów centralnych zarządów i zarządów wchodzących w skład resortu przemysłu materiałów budowlanych — do wydawania decyzji o umarzaniu należności nie przekraczających kwoty 10.000 zł oraz do podejmowania decyzji o odraczaniu terminu zapłaty lub rozłożeniu na raty należności nie przekraczających kwoty 25.000 zł. a nie należących do kompetencji dyrektorów przedsiębiorstw z mocy przepisów § 6 cyt. rozporządzenia.

§ 2. Decyzje wydawane na podstawie § 1 niniejszego zarządzenia jak również decyzje dyrektorów przedsiębiorstw mogą być podejmowane jedynie w przypadkach odpowiadających ściśle zasadom ustalonym w § 2—4 cyt. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 maja 1956 r.

§ 3. W sprawach objętych postanowieniami § 1 niniejszego zarządzenia, a zgłoszonych przed dniem 15 lipca 1956 r. — decyzje zostaną wydane przez Ministerstwo.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 15 lipca 1956 r.

MINISTER

Mgr inż. St. Pietrusiewicz

27.

ZARZĄDZENIE Nr 178

MINISTRA PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 17 lipca 1956 r.

w sprawie planów techniczno-ekonomicznych biur projektów przemysłu materiałów budowlanych.

W wykonaniu uchwały Nr 189/56 Prezydium Rządu z dnia 11 kwietnia 1956 r. w sprawie usprawnień pracy państwowych biur projektów, zarządzam, co następuje:

§ 1. Podstawą pracy biura projektów jest roczny plan techniczno-ekonomiczny i operatywne plany kwartalne.

§ 2. Roczny plan techniczno-ekonomiczny opracowuje się na podstawie sporządzonych i uzgodnionych z biurami projektów planów potrzeb w zakresie prac projektowo-kosztorysowych obejmujących szczegółowo sprecyzowane potrzeby inwestora wynikające z wieloletniego planu inwestycyjnego i harmonogramu inwestycji na okres dwu najbliższych lat.

§ 3. Plan techniczno-ekonomiczny obejmuje całokształt działalności biura projektów.

W planie tym należy przede wszystkim ustalić:

— globalną wartość prac projektowych oraz usług wykonywanych własnymi siłami,

— wartość zakończonych prac projektowych wykonywanych własnymi siłami z podziałem na okresy kwartalne i według inwestorów centralnych,

— wykaz zakończonych prac projektowych dla inwestycji I grupy z kwartalnymi terminami zakończenia poszczególnych stadiów lub pozycji umownych,

— plan zatrudnienia i funduszu płac,

— plan kosztów własnych,

— plan finansowy opracowany zgodnie z przepisami Ministerstwa Finansów w sprawie opracowania projektu budżetu i planów szczegółowych.

§ 4. Roczny plan techniczno-ekonomiczny zatwierdza Ministerstwo Przemysłu Materiałów Budowlanych.

§ 5. 1. W oparciu o zatwierdzony roczny plan techniczno-ekonomiczny biura projektów opracowują kwartalne plany operatywne.

2. Kwartalne plany operatywne są zatwierdzane przez dyrektora biura projektów i przesyłane do wiadomości MPMB Dep. Inwestycji w terminie do 10-go pierwszego m-ca danego kwartału.

3. Podstawą opracowania kwartalnego planu operatywnego jest wykaz opracowywanych w danym kwartale prac projektowych (program rzeczowy) i terminarz ukończenia poszczególnych stadiów lub pozycji umownych, wynikających z zatwierdzonego planu rocznego.

§ 6. Do kwartalnego operatywnego planu biura projektów mogą być włączone tylko te prace projektowe, na które zostały zawarte umowy.

Prace projektowe mogą być rozpoczynane wyłącznie w oparciu o zatwierdzone i przyjęte przez biuro projektów założenia projektowe.

§ 7. Dyrektor biura projektów przed rozpoczęciem realizacji planu kwartalnego może dokonywać zmian w zatwierdzonym planie rocznym w wykazie przewidzianych do zakończenia prac projektowych po uprzednim uzgodnieniu dokonanych zmian z zainteresowanym inwestorem.

W przypadku przesunięć terminów, w projektach dotyczących inwestycji I grupy wymagana jest zgoda inwestora centralnego.

§ 8. 1. Wykonanie planu rocznego jest mierzone wartością zakończonych prac projektowych i globalną wartością wykonywanych prac projektowych.

2. Wykonanie kwartalnego planu operatywnego jest mierzone ilością i wartością faktycznie zakończonych prac projektowych objętych planem operatywnym.

§ 9. Wartość prac projektowo-kosztorysowych wykazana w planie biura projektów jest ustalana na podstawie obowiązującego cennika. W razie braku w cenniku odpowiednich pozycji na poszczególne prace, wartość tych prac ustala się na podstawie kalkulacji indywidualnej, według zasad podanych w ogólnej części cennika.

§ 10. Termin ukończenia poszczególnych prac projektowych powinien być ustalony w oparciu o doświadczenia biura projektów przy uwzględnieniu możliwości zastosowania elementów i detali typowych oraz wszelkich uproszczeń, jak również w oparciu o kwalifikacje i doświadczenie poszczególnych pracowników.

§ 11. Zasady powyższe obowiązują przy opracowywaniu planów biur projektów począwszy od planu na rok 1957.

§ 12. W okresie III i IV kwartału 1956 r. jako w okresie przejściowym, poprzedzającym wprowadzenie nowych zasad opracowywania planów biur projektów należy obok dotychczas planowanej globalnej wartości prac projektowych podać również wykaz oraz wartość prac projektowych przewidzianych do zakończenia i oddania inwestorom w tych kwartałach.

§ 13. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem podpisania.

MINISTER

Mgr inż. St. Pietrusiewicz

28.

ZARZĄDZENIE Nr 179

MINISTRA PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 20 lipca 1956 r.

w sprawie ustalania cen zbytu, cen fabrycznych i cen porównywalnych na nowoprodukowane wyroby w Centralnym Zarządzie Przedsiębiorstw Remontowo-Montażowych i Produkcji Części Zamiennych oraz rejestrowania tych cen.

Na podstawie zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 16.VI.1954 r. w sprawie przekazania Ministrowi Przemysłu Materiałów Budowlanych uprawnień do ustalania niektórych cen zbytu artykułów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych oraz cen robót (usług) o charakterze przemysłowym (Monitor Polski Nr A-65, poz. 845) oraz uchwały Nr 83 Rady Ministrów z dnia 4 lutego 1956 r. w sprawie zasad, kompetencji organów i trybu ustalenia cen fabrycznych i cen porównywalnych na nowoprodukowane wyroby oraz w sprawie rejestrowania tych cen (Monitor Polski Nr 16, poz. 234), zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Upoważnia się Dyrektora Centralnego Zarządu Przedsiębiorstw Remontowo-Montażowych i Produkcji Części Zamiennych we Wrocławiu do ustalania cen zbytu, cen

fabrycznych i cen porównywalnych na nowoprodukowane artykuły przez przedsiębiorstwa podległe centralnemu zarządowi.

2. Przy ustalaniu cen należy ściśle przestrzegać przepisów cytowanej uchwały Nr 83 Rady Ministrów, a w szczególności §§ 2, 5 i 6.

§ 2. 1. Wnioski o zatwierdzenie cen zbytu, cen fabrycznych i cen porównywalnych na nowoprodukowane artykuły, przedsiębiorstwa remontowo-montażowe przedstawiają Centralnemu Zarządowi Przedsiębiorstw Remontowo-Montażowych i Produkcji Części Zamiennych.

2. Centralny Zarząd Przedsiębiorstw Remontowo-Montażowych i Produkcji Części Zamiennych wyda podległym przedsiębiorstwom szczegółową instrukcję w sprawie trybu składania wniosków o zatwierdzenie cen.

§ 3. Odpisy decyzji o ustaleniu cen na podstawie § 1 niniejszego zarządzenia, Centralny Zarząd Przedsiębiorstw Remontowo-Montażowych i Produkcji Części Zamiennych przesyła do:

a) Departamentu Planowania — ceny fabryczne i porównywalne w 2-ch egzemplarzach,

b) Departamentu Mechaniczno-Energetycznego oraz innych zainteresowanych jednostek — ceny zbytu w 1 egzemplarzu.

§ 4. 1. Departament Planowania Ministerstwa Przemysłu Materiałów Budowlanych, w ciągu trzech dni od daty otrzymania, rejestruje ustalone ceny porównywalne w Głównym Urzędzie Statystycznym oraz przesyła odpis pisma z numerem zarejestrowania cen, Centralnemu Zarządowi Przedsiębiorstw Remontowo-Montażowych i Produkcji Części Zamiennych.

2. Centralną ewidencję cen fabrycznych i cen porównywalnych prowadzi Departament Planowania.

§ 5. Centralny Zarząd Przedsiębiorstw Remontowo-Montażowych i Produkcji Części Zamiennych po otrzymaniu zarejestrowanych cen porównywalnych, zawiadamia o tym niezwłocznie zainteresowane podległe przedsiębiorstwa, które na tej podstawie prowadzą ewidencję cen, produkowanych przez siebie artykułów.

§ 6. Upoważnia się Dyrektora Centralnego Zarządu Przedsiębiorstw Remontowo-Montażowych i Produkcji Części Zamiennych do występowania z wnioskami o zatwierdzenie cen bezpośrednio do Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego lub Państwowej Komisji Cen na artykuły i usługi (roboty) nieobjęte upoważnieniem § 1 niniejszego zarządzenia.

§ 7. Zobowiązuje się Dyrektora Departamentu Mechaniczno-Energetycznego i Dyrektora Departamentu Planowania do przeprowadzenia wycinkowych kontroli cen ustalonych przez Dyrektora Centralnego Zarządu Przedsiębiorstw Remontowo-Montażowych i Produkcji Części Zamiennych.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

M I N I S T E R

Mgr inż. St. Pietrusiewicz

29.

PISMO OKÓLNE Nr 27

MINISTRA PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 9 lipca 1956 r.

w sprawie udziału pracowników przemysłu w konferencjach sierpniowych nauczycieli.

Tegoroczna konferencja sierpniowa będzie poświęcona zagadnieniu większego zbliżenia nauczycieli i szkół do przemysłu oraz lepszego przystosowania warunków, programów i metod pracy w Technikach i Zasadniczych Szkołach Zawodowych do wymagań i potrzeb przemysłu.
Udział pracowników przemysłu w konferencji sierpniowej nauczycieli szkół Ministerstwa Przemysłu Materiałów Budowlanych i ich uwagi odnośnie przygotowania i przydatności absolwentów w przemyśle będą miały szczególne znaczenie dla polepszenia poziomu nauczania w naszych szkołach.

W związku z powyższym polecam:

1. Dyrektorzy Naczelni i Naczelni Inżynierowie Centralnego Zarządu Przemysłu Cementowego, Ceramiki Budowlanej — Północ, Południe i Zachód, Ceramicznego, Kamienia Budowlanego, Szklarskiego, Wapienniczego i Gipsowego oraz Zarządu Przemysłu Szklarskiego wezmą osobisty udział w obradach plenarnych i w zespołach przedmiotów zawodowych.

2. W konferencji wezmą ponadto udział:

a) wszyscy przewodniczący Komitetów Opiekuńczych,

b) pracownicy Centralnych Zarządów Przemysłu i zakładów, którzy są nauczycielami podległych mi szkół,

c) przewodniczący komisji egzaminów maturalnych w technikach,

d) 2 — 3 wyznaczeni przez dyrektorów wymienionych w punkcie 1 centralnych zarządów, wyróżniający się w pracy zawodowej i społecznej absolwenci Techników i 2 — 3 absolwentów Zasadniczych Szkół Zawodowych.

3. Dyrektorzy centralnych zarządów przemysłu i przedsiębiorstw podległych Ministerstwu Przemysłu Materiałów Budowlanych delegują na czas konferencji pracowników, wymienionych w pkt. 1 i 2 na zasadzie delegacji służbowych.

4. Przedstawiciele przemysłu winni na konferencji podzielić się swoimi uwagami i wnioskami dotyczącymi metod i wyników pracy szkół, współpracy przemysłu ze szkołami, oceny absolwentów i ich przydatności do pracy w przemyśle.

5. Dyrektorzy centralnych zarządów przemysłu przekażą Zarządowi Szkolenia Zawodowego w terminie do dnia 5 sierpnia 1956 r. imienne wykazy pracowników przemysłu, którzy wezmą udział w konferencji.

6. Konferencję organizuje Zarząd Szkolenia Zawodowego w dniach 30 i 31 sierpnia 1956 r. w Opolu, Technikum Przemysłu Materiałów Wiążących, ul. Struga 16.

w/z M I N I S T R A

Inż. J. Grzymek
Podsekretarz Stanu

KOMUNIKAT

Wydane zostały, a nie ogłoszone w Dzienniku Urzędowym następujące akty normatywne:

Zarządzenie Ministra Nr 111
z dnia 1 czerwca 1956 r. w sprawie poprawy organizacji pracy i warunków wynagradzania za pracę robotników zatrudnionych przy pracach polowych w gospodarstwach rolnych, należących do Oddziałów Zaopatrzenia Robotniczego Ministerstwa Przemysłu Materiałów Budowlanych.

Zarządzenie Ministra Nr 112
z dnia 8 czerwca 1956 r. w sprawie likwidacji Oddziałów Zaopatrzenia Robotniczego w Zakładach Centralnego Zarządu Eksploatacji Kruszywa.

Zarządzenie Ministra Nr 113
z dnia 7 czerwca 1956 r. w sprawie inwentaryzacji w Oddziałach Zaopatrzenia Robotniczego.

Zarządzenie Ministra Nr 114
z dnia 7 czerwca 1956 r. w sprawie powołania Komisji kwalifikacyjnej zbędnych urządzeń przemysłowych w Centralnym Zarządzie Przemysłu Kamienia Budowlanego.

Zarządzenie Ministra Nr 115
z dnia 1 czerwca 1956 r. w sprawie rozszerzenia uprawnień dyrektorów przedsiębiorstw przemysłowych w resorcie przemysłu materiałów budowlanych.

Zarządzenie Ministra Nr 116
z dnia 1 lipca 1956 r. w sprawie połączenia przedsiębiorstw:
1. Krakowskie Zakłady Kamienia Budowlanego
2. Krzeszowickie Zakłady Kruszyw Mineralnych.

Zarządzenie Ministra Nr 117
z dnia 1 lipca 1956 r. w sprawie połączenia przedsiębiorstw:
1. Kieleckie Zakłady Kamienia Budowlanego
2. Kieleckie Zakłady Kruszyw Mineralnych.

Zarządzenie Ministra Nr 118
z dnia 13 czerwca 1956 r. w sprawie ustanowienia norm resortowych, dotyczących produkcji wykonywanej na eksport.

Zarządzenie Ministra Nr 121
z dnia 15 czerwca 1956 r. w sprawie eksportu urządzeń huty szkła dla Albanii.

Zarządzenie Ministra Nr 122
z dnia 15 czerwca 1956 r. w sprawie przekazania Zakładów Wydobywczych Piasku w Lutynce.

Zarządzenie Ministra Nr 124
z dnia 15 czerwca 1956 r. w sprawie premiowania personelu inżynieryjno-technicznego i administracyjnego za wykonanie planu produkcji.

Zarządzenie Ministra Nr 129
z dnia 14 czerwca 1956 r. w sprawie utworzenia przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą „Cementownia Chełm w Budowie".

Zarządzenie Ministra Nr 130
z dnia 20 czerwca 1956 r. w sprawie zmiany nazwy i przedmiotu działania przedsiębiorstwa państwowego pn. „Zakłady Fajansu Pruszków".

Zarządzenie Ministra Nr 132
z dnia 21 czerwca 1956 r. w sprawie ustalenia norm odzieży specjalnej.

Zarządzenie Ministra Nr 133
z dnia 25 czerwca 1956 r. w sprawie wynagradzania robotników i pracowników umysłowych zatrudnionych w zakładach pracy przemysłu ceramiki budowlanej, kaflarniach i zakładach materiałów budowlanych wapienno-piaskowych, wydane w porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

Zarządzenie Ministra Nr 134
z dnia 25 czerwca 1956 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników umysłowych w zakładach pracy przemysłu izolacyjnego.

Zarządzenie Ministra Nr 135
z dnia 25 czerwca 1956 r. w sprawie wynagradzania robotników i pracowników umysłowych zatrudnionych w zakładach pracy przemysłu ceramicznego, wydane w porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Przemysłu Chemicznego.

Zarządzenie Ministra Nr 136
z dnia 25 czerwca 1956 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników umysłowych w zakładach pracy przemysłu kamienia budowlanego.

Zarządzenie Ministra Nr 138
z dnia 23 czerwca 1956 r. w sprawie zróżnicowania stawek odpisów na fundusz zakładowy od wyników ponadplanowych na rok 1956.

Zarządzenie Ministra Nr 139
z dnia 27 czerwca 1956 r. w sprawie reorganizacji działalności Oddziałów Zaopatrzenia Robotniczego w resorcie przemysłu materiałów budowlanych.

Zarządzenie Ministra Nr 140
z dnia 27 czerwca 1956 r. w sprawie przekazania Oddziału Mechanicznego Przedsiębiorstwa Remontowo-Montażowego PMB w Dąbrowie Górniczej — Dąbrowskim Zakładom Ceramiki Budowlanej.

Zarządzenie Ministra Nr 142
z dnia 29 czerwca 1956 r. w sprawie przekazania nieczynnej dachówczarni w Zawidowie, pow Lubań.

Zarządzenie Ministra Nr 143
z dnia 29 czerwca 1956 r. w sprawie powołania komisji do spraw powszechnej inwentaryzacji.

Zarządzenie Ministra Nr 144
z dnia 30 czerwca 1956 r. w sprawie projektu planu remontów na 1957 r.

Zarządzenie Ministra Nr 145
z dnia 30 czerwca 1956 r. w sprawie wykazu zbiorczych kalkulacji kosztów jednostkowych.

Zarządzenie Ministra Nr 146

z dnia 3 lipca 1956 r. w sprawie dostaw kamiennych elementów budowlanych dla ukończenia budowy gmachu Filharmonii Narodowej w Warszawie.

Zarządzenie Ministra Nr 147

z dnia 3 lipca 1956 r. w sprawie projektu planu na rok 1957.

Zarządzenie Ministra Nr 148

z dnia 29 czerwca 1956 r. w sprawie utworzenia przedsiębiorstwa państwowego pn. Strzegomskie Zakłady Remontowo-Montażowe.

Zarządzenie Ministra Nr 150

z dnia 1 lipca 1956 r. w sprawie utworzenia przedsiębiorstwa państwowego pn. Zakłady Sylikatowe „Radzymin" w Budowie.

Zarządzenie Ministra Nr 151

z dnia 26 czerwca 1956 r. w sprawie zmiany nazwy, siedziby i przedmiotu działania Przedsiębiorstwa Remontowo-Montażowego PMB w Dąbrowie Górniczej.

Zarządzenie Ministra Nr 152

z dnia 30 czerwca 1956 r. zmieniające zarządzenie w sprawie likwidacji przedsiębiorstwa państwowego pn. Centrala Handlowa Materiałów Budowlanych.

Zarządzenie Ministra Nr 153

z dnia 1 lipca 1956 r. w sprawie połączenia przedsiębiorstw:

1. Gdańskie Zakłady Papy
2. Zakłady Koksochemiczne „Orunia".

Zarządzenie Ministra Nr 154

z dnia 1 lipca 1956 r. zmieniające zarządzenie w sprawie utworzenia przedsiębiorstwa państwowego pn. Białostocka Hurtownia Materiałów Budowlanych w Białymstoku.

Zarządzenie Ministra Nr 155

z dnia 1 lipca 1956 r. zmieniające zarządzenie w sprawie utworzenia przedsiębiorstwa państwowego pn. Bydgoska Hurtownia Materiałów Budowlanych w Bydgoszczy.

Zarządzenie Ministra Nr 156

z dnia 1 lipca 1956 r. zmieniające zarządzenie w sprawie utworzenia przedsiębiorstwa państwowego pn. Gdańska Hurtownia Materiałów Budowlanych w Gdańsku.

Zarządzenie Ministra Nr 157

z dnia 1 lipca 1956 r. zmieniające zarządzenie w sprawie utworzenia przedsiębiorstwa państwowego pn. Kielecka Hurtownia Materiałów Budowlanych w Kielcach.

Zarządzenie Ministra Nr 158

z dnia 1 lipca 1956 r. zmieniające zarządzenie w sprawie utworzenia przedsiębiorstwa państwowego pn. Koszalińska Hurtownia Materiałów Budowlanych w Koszalinie.

Zarządzenie Ministra Nr 159

z dnia 1 lipca 1956 r. zmieniające zarządzenie w sprawie utworzenia przedsiębiorstwa państwowego pn. Krakowska Hurtownia Materiałów Budowlanych w Krakowie.

Zarządzenie Ministra Nr 160

z dnia 1 lipca 1956 r. zmieniające zarządzenie w sprawie utworzenia przedsiębiorstwa państwowego pn. Lubelska Hurtownia Materiałów Budowlanych w Lublinie.

Zarządzenie Ministra Nr 161

z dnia 1 lipca 1956 r. zmieniające zarządzenie w sprawie utworzenia przedsiębiorstwa państwowego pn. Olsztyńska Hurtownia Materiałów Budowlanych w Olsztynie.

Zarządzenie Ministra Nr 162

z dnia 1 lipca 1956 r. zmieniające zarządzenie w sprawie utworzenia przedsiębiorstwa państwowego pn. Opolska Hurtownia Materiałów Budowlanych w Opolu.

Zarządzenie Ministra Nr 163

z dnia 1 lipca 1956 r. zmieniające zarządzenie w sprawie utworzenia przedsiębiorstwa państwowego pn. Rzeszowska Hurtownia Materiałów Budowlanych w Rzeszowie.

Zarządzenie Ministra Nr 164

z dnia 1 lipca 1956 r. zmieniające zarządzenie w sprawie utworzenia przedsiębiorstwa państwowego pn. Szczecińska Hurtownia Materiałów Budowlanych w Szczecinie.

Zarządzenie Ministra Nr 165

z dnia 1 lipca 1956 r. zmieniające zarządzenie w sprawie utworzenia przedsiębiorstwa państwowego pn. Zielonogórska Hurtownia Materiałów Budowlanych w Zielonej Górze.

Zarządzenie Ministra Nr 166

z dnia 1 lipca 1956 r. zmieniające zarządzenie w sprawie utworzenia przedsiębiorstwa państwowego pn. Łódzka Hurtownia Materiałów Budowlanych.

Zarządzenie Ministra Nr 167

z dnia 1 lipca 1956 r. w sprawie połączenia przedsiębiorstw:

1. Stalinogrodzka Hurtownia Materiałów Budowlanych
2. Stalinogrodzka Hurtownia Szkła i Porcelany.

Zarządzenie Ministra Nr 168

z dnia 1 lipca 1956 r. w sprawie połączenia przedsiębiorstw:

1. Wrocławska Hurtownia Materiałów Budowlanych
2. Wrocławska Hurtownia Szkła i Porcelany.

Zarządzenie Ministra Nr 169

z dnia 1 lipca 1956 r. w sprawie połączenia przedsiębiorstw:

1. Poznańska Hurtownia Materiałów Budowlanych
2. Poznańska Hurtownia Szkła i Porcelany.

Zarządzenie Ministra Nr 170

z dnia 1 lipca 1956 r. w sprawie połączenia przedsiębiorstw:

1. Warszawska Hurtownia Materiałów Budowlanych
2. Warszawska Hurtownia Szkła i Porcelany.

Zarządzenie Ministra Nr 171

z dnia 1 lipca 1956 r. zmieniające zarządzenie w sprawie utworzenia przedsiębiorstwa państwowego pn. Łódzka Hurtownia Szkła i Porcelany.

Zarządzenie Ministra Nr 172

z dnia 14 lipca 1956 r. w sprawie zmian w Branżowym Katalogu Norm Pracy i Stawek Jednostkowych na obróbkę kamienia budowlanego.

Zarządzenie Ministra Nr 173

z dnia 10 lipca 1956 r. w sprawie zmiany przepisów o bankowej kontroli funduszu płac przedsiębiorstw na rozrachunku gospodarczym w resorcie przemysłu materiałów budowlanych.

Zarządzenie Ministra Nr 174

z dnia 16 lipca 1956 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników inżynieryjno-technicznych i administracyjno-biurowych, wynagradzanych wg Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie z dnia 7.V.1949 r. lub wg Układu Zbiorowego Pracy dla robót drogowych, mostowych i wodnych oraz przy eksploatacji żwiru i kruszywa z dnia 20.VI.1949 r. w resorcie przemysłu materiałów budowlanych.

Zarządzenie Ministra Nr 176

z dnia 17 lipca 1956 r. w sprawie wyróżnienia pracowników za ofiarną pracę przy opracowaniu regulacji płac w niektórych przemysłach podległych resortowi.

Zarządzenie Ministra Nr 177

z dnia 5 lipca 1956 r. zmieniające zarządzenie o utworzeniu przedsiębiorstwa pn. Zakłady Przemysłu Wapienniczego w „Gorażdżach".

REDAKCJA I ADMINISTRACJA:

MINISTERSTWO PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

Warszawa, ul. Żurawia 3/5

Warunki prenumeraty Dziennika Urzędowego Ministerstwa Przemysłu Materiałów Budowlanych — prenumerata kwartalna 22,50. Wpłacać należy do Narodowego Banku Polskiego V Oddział Miejski, Warszawa, Nr 1529-91-212. Część 30, Dział 5, Rozdział 17 — wpływy z wydawnictw.

Cena 2 zł 50 gr

Druk. LSW. W-wa. Zam. 594c z dnia 26.VII.56 r. Pap. druk. sat. kl. V 60 g. A1. Nakład 800 egz. B-7-27131